

שמחה ורננה. שמחה בפרק, ורננה בלילה. ועל זה (במדורכו) את הבהיר אחד פעשה בפרק ואחת הבהיר השני פעשה בין העربים. ועל זה תפלה ערבית היא רשות, משום שאורה שעה מחלוקת טרף לכל חילופיה, ולא שעה להזכיר ([תורתה]), אלא تحت מזון. ביום ההיא מתברכת משוי האדים הלו, בפרק ובלילה, מותוק שמחה ורננה, ובלילה מחלוקת לפל בראוי. זהו שפטותם (משליל) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וגוו.

פתח רבי חזקיה ואמר, (זהלים קמא) תפון תפליyi קטרת לפניך משאת נחבא, תפון תפליyi קטרת לפניך משאת ערבי ולא תפלה הפרק, שלא כתוב תפון תפליyi בפרק? אלא כך נחבא, תפון תפליyi קטרת לפניך קטרת לפניך. קטרת לא בא אלא רק על חרודה. זהו שפטותם (משליל) שמן וקטרת ישמה לב. ולכן הפהן כשפדייק גרות, כייה מקריב קטרת, כמו שנאמר (שםות ל) בהטיבבו את הנרתיקת יקטרינה וכහעת אהרן את הנרתיקת בין העربים יקטרינה. בפרק על חרודה, שהשעה גורמת בערב לשמח צד שמאל, וכך ראוי, ולעלום לא בא אלא על חרודה.

ובא ראה, קטרת מקשרות קשיים ואוחזות למללה ולטפה, וזה מעביר מנות וקטרגן ורגן, שלא יכולו לשולט בעולם, כמו שפטותם (במדורכו) וכי אמר משה אל אהרן קח את המחתה ומון עלייך אש מעל המזבח ושים קטרת והולך מהריה וגוו. אחר זה כתוב יירץ וגוו, וכיperf על העם, וככתוב ויעמד בין המתים ובין המתים ופעצר

לקבל תרין אלין, תרין צלותין, תרין קורבןין ליום לא לקבל תרין אלין, דיןינו שמחה ורננה. שמחה בצפרא, ורננה ברמשא. ועל דא, (במדורכו) את הבהיר אחד פעשה בפרק ואת הבהיר השני תפלה בין העARBים.

ועל דא, צלotta דערבית רשותiah, בגין דהיא שעתא מחלק טרפא לכל חילחה, ולאו שעתא לאדרפרא (נ"א לאדרפרא) אלא למיחב מזונא. ביממא היא מתברכת מתרין סטרין אלין, בצפרא וברמשא מגו שמחה ורננה, ובלייליא פלייג ברכאנן לכלא בדקא חזי, הדא הוא דכתיב, (משליל) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וגוו.

פתח רבי חזקיה ואמר, (זהלים קמא) תפון תפליyi קטרת לפניך משאת פפי מנת ערבי. אמאי מנת ערבי ולא צלotta (דיל ע"א) דצפרא, דלא כתיב תפון תפליyi בפרק. אלא הבי אמר, תפון תפליyi קטרת לפניך, קטרת לא אהיא אלא על חרודה, הדא הוא דכתיב, (משליל) שמן וקטרת ישמה לב. ועל דא כהנא כד אדריליק בוזיגין, הדא מקריב קטרת, כמה דאת אמר, (שםות ל) בהטיבבו את הנרתיקת יקטרינה ובהעלות אהרן את הנרתיקת בין העARBים יקטרינה. בצפרא, למחדי על חרודה, דשעתא גרים. ברמשא, סטר שמאלא, והכי אהחז. ולבלים לא אהיא אלא על חרודה.

ויתא חזי קטרת מקשר קשדין, ואחד לעילא ומתחא, ודא עבר מותא וקטרינה ורוגזא, דלא יכול לשלו איה בעולם. כמה דכתיב, (במדורכו) וייאמר משה אל אהרן קח את המחתה ומון עלייך אש מעל המזבח ושים קטרת והולך מהריה וגוו. אחר זה כתוב יירץ וגוו, וכיperf על העם, וככתוב ויעמד בין המתים ובין המתים ופעצר

אל אהרן קח את המחתה ומון עלייך אש מעל המזבח ושים קטרת והולך